

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 75.

26de Møde.

Freddagen den 8de Marts.

(Fortf.)

Kierregaard (fortsat): Det, som imidlertid især ligger mig paa Hjerte, er angaaende § 13, hvor jeg maaskee tør haabe, at Thinget vil erindre, hvad allerede Udvalgets Betænkning har udtalt, at der var et Medlem af Udvalget, som ønskede, at endeel af denne §, saaledes som den oprindeligt i Udfæstet var foreslaaet, skulde bortskaffes. Det var min Overbeviisning. Og jeg havde tænkt mig, at man kunde formilde Bestemmelserne ved en Udeladelse i Paragraphen, som den er opført under Nr. 58, ved at bortskjære Ordene: „eller hvori den christelige Religion lastes og forhaanes, eller iøvrigt Grundstøtterne for den sædelige og borgerlige Orden angribes.“ Jeg troede nemlig at burde beholde den øvrige Deel af Paragraphen, fordi det stod saaledes for mig, at, naar Nogen i Skrifter angreb Troen paa Guds Tilværelse og Sjælens Udbødelighed, angreb han derved vistnok ikke Guds Tilværelse eller Sjælens Udbødelighed, saaledes at Loven skulde have at straffe ham derfor; men saa angreb han derved ethvert religiøst Menneſte i Landet, hans særegne Religion være forresten, hvilken den saa vilde, og forsaavidt passede det, at der blev sat en større Straf, nemlig Fængsel fra 6 Maanedes til 2 Aar, derpaa; hvortilmod der saa i Slutningen af Paragraphen bestemtes, at hvis han fornærmede enkelte Religionsfællesskaber, skulde han straffes med Fængsel fra 1 til 6 Maanedes, Bestemmelser, hvori jeg troede, at der da vilde være en passende Gradation og et rigtigt Forhold. Men imidlertid er det senere blevet mig klart ved Samtale med en Mand, som var enig med mig i Hovedsagen, at det ikke vilde være tilstrækkeligt, om det af mig foreslaaede blev vedtaget, og Paragraphen iøvrigt blev uforandret,

fordi blandt Andet Udtrykkene: „undergrave Troen paa Guds Tilværelse og Sjælens Udbødelighed“ vel maaskee af Theologerne vilde tages paa en Maade, der ikke vilde udelukke den videnskabelige Undersøgelse angaaende disse Gjenstande, Angrebet paa saavel som Forsvaret for denne Tro og de af begge opstillede Grunde, men derimod af Juristerne, naar de skulle fortolke Loven som Lov, snarest maatte vorde forstaaede noget anderledes. Jeg troer derfor nu at maatte fravige min Tanke om at fastholde min nysomtalte Betragtningssmaade, og jeg skal derfor ubetinget erklære mig for det af den ærede 5te Landstingsmand for 2den Valgfreds (Vorgen) stillede Forslag, der findes under Nr. 54: „Udgives noget Skrift, der gaaer ud paa at drive Spot med den christelige Religions eller andre her i Riget bestaaende Religionsfællesskabs Troeslærdomme og Gudsdyrkelse, straffes den Skyldige med Fængsel fra 1 til 6 Maanedes.“ Og jeg skal med Hensyn til, at Straffen kan synes meget ringe, henholde mig til, hvad jeg allerede paa et andet Punkt har havt Leilighed til at udtale, at man, saavidt muligt, efter min Mening, skal undgaae at skabe Martyrer. Og desuden, naar man forbyder haanende Angreb paa de religiøse Meninger og Skikke, saa stæer det, efter min Overbeviisning, egentlig for at hævde den Algtelse, man skylder de Menneſter, der bekynde sig til en vis Tro og have visse religiøse Skikke. Og denne Anstuelſe antager jeg at være i Overensstemmelse med Grundloven, hvorved alle vore Medborgere tilstiftes Religionsfrihed. Men nu maa man erindre, at der er mange Religionspartier, der have en stærk Tendents til at udbrede sig og at gjøre deres Tro gjældende ved aandelige Midler, og deres Tilhængere ville derfor, naar de i Tale og Skrift komme til at støde sammen, let kunne komme til at fornærme hverandre ved Udtryk, der vilde støde an imod Paragraphens Ord. Men heri synes